

ikke tilstrækkeligt ramme de større Skibe. Der er navnlig en Bestemmelse, hvorefter Ministeren faar en dobbelt Myndighed, som jeg er noget betænkkelig ved. Jeg havde helst set Taxterne optagne i Lovforslaget. Skulde Lovforslaget imidlertid blive færdigt i denne Samling, saa vil jeg ganske vist anse det for temmeligt umuligt at faae dem optagne; men skulde det paany bearbejdes i næste Samling, saa tror jeg, at det vilde være muligt ved Hjælp af den gode Villie, jeg forudsætter fra den høie Regjerings Side. Men selv om Taxterne ikke enkeltvis blive opførte i Loven, saa maa jeg dog med Hensyn til selve Grundprinciperne sige, at jeg kun nødtigt kan gaa med til at bemyndige Ministeren til at afvige fra de engang fastsatte Bestemmelser af Hensyn til de stedbige Forhold, men at jeg ingenlunde vil kunne gaa med til at lade det staa hen, hvilken Moderation der skulde gives, eller om der overhovedet skulde gives Moderation for Skibe i regelmæssig Fart og da navnlig Dampskibe. Den høitærede Minister har i Motiverne erklæret sig villig til at give Bømpelser med Hensyn til Dampskibe, ligesom ogsaa til at give Moderation i Priskepenge for Skibe, der gaa i regelmæssig Fart. Bestemmelserne i § 33 vilde altsaa væsentlig have til Følge en Vættelse for Dampskibsfarten paa Seilskibenes Beføstning, og det kunde der for 30 Aar siden være Anledning til, men ikke nu. Nu er det omvendt Dampskibene, der i høieste Grad skyde Seilskibene tilside, og enten de komme 6 eller 7 Gange gjennem et aprykket Vand, eller de bruge Lods saa og saa mange Gange, saa maa de have anlagt deres Fragttaxter saaledes, at de kunne udrede disse Afgifter fuldt saavel, som de trykkede Seilskibe kunne det. Altsaa principalt maa jeg ønske Taxterne optagne i selve Loven, men skulde det ikke kunne gennemføres, saa ønsker jeg optaget saadanne almindelige Principer, der tydeligt vise, i hvilken Retning den høie Regjering vil gaa ved Udarbejdelsen af Taxterne, og navnlig vise, at Dampskibene ikke skulle have nogen Moderation forud for Seilskibe og ingen Moderation for regelmæssig Fart. Det maa i alt Fald være Regelen, om end der vel kan være Forhold tilstede, som kræve Undtagelse. Tanken i § 40 har jeg ikke noget imod, men det forekommer mig, at Bevisbyrden ikke burde paahvile Lodsens, men derimod Skibsføreren. Lodsens Ret til Betaling skulde ifølge Paragrafen bortfalde, medmindre han godtgjør Tilstedeværelsen af særegne Omstændigheder, der undskyldte ham; men det er i mange Tilfælde meget vanskeligere for Lodsens at føre Bevis for, at han er uskyldig i den Skibet tilføjede Skade, end det er for Skibsføreren med sit Skibmandskab at bevise, at det er Lodsens, der er Skyld i Skaden. Den ny Bestemmelse i § 43 om, at Etmaalspengene skulle tilfalde Lodsens Klasse, tror jeg ikke er heldig. Det er muligt, at den er rigtig ved enkelte mindre Lodsier, men jeg er

tilbøielig til at tro, at den er urigtig ved de større. Jeg vil antage, at de Vedkommende langt maa foretrække at have de kortere Lure efter Omgang end de længere Lure med Etmaalspenge, altsaa foretrække Arbejdet hjemme fremfor de længere Lure; men skulle de tilmed indbetale Etmaalspengene til Lodsens Kasse, saa er det formentlig noget ubilligt. Dertil kommer en anden Betragtning. Naar enhver Lods, idet han faar Lur efter Omgang, beholder sine Etmaalspenge, saa bliver det en noget ligelig Indtægt af en vis Art for samtlige Lodsier, hvorledes deres Lønningsdeling end ellers er, og det betyder, om end kun en lille Smule, paa den overordentlig store Forskjel, der er mellem de forskellige Lodsier: faste Lodsier med fuld Part, faste Lodsier med halv Part, Reserverlodsier og Extralodsier. Jeg vil ogsaa sige, at dersom Lodsens Kasse fremdeles skulle udrede Lønningerne til Lodsinspektøren, Bogholderen osv., og det med visse Procent, saa er det heller ikke ganske rigtigt at indbringe Etmaalspengene, idet der hidtil har været beregnet Procenter af dem, men de ere blevne holdte aldeles udenfor Regnskabet. Det Samme er, saavidt jeg veed, Tilfældet med de Procenter, der tilkomme Overlodsens, og som den ene af de nuværende Overlodsier vedblivende skal beholde. I Slutningen af § 44 findes en Bestemmelse om, at ved Sundslodsierne forbliver det indtil videre ved den nuværende Fordeling, og det kan jeg forstaa foreløbig er rigtigt, uagtet der nok er Betragtninger, som muligen kunde tale for en anden Ordning mellem Lodsierne indbyrdes saavel som med Hensyn til Lønningsdelingen mellem de enkelte Lodsier, en Ordning, som formentlig, naar den gennemførtes med Barmhæd og over et længere Tidrum, vilde være i Alles velforstaaede Interesse, navnlig hvor Forholdene, saaledes som paa et af de vedkommende Steder, ere af den Bestaafenhed, at Extralodsierne umulig kunne være tjente med det Bederlag, de faae for deres Arbejde, samtidig med at de fuldt lønede Lodsier ganske vist ingenlunde kunne siges at have mer end en høist tarvelig Indtægt for det Arbejde, de yde. I saadanne Tilfælde vil det ikke være unaturligt at tænke sig, at det kunde være i alle Parter velforstaaede Interesse, at man med stor Barmhæd for et længere Tidrum indførte Forandringer. Jeg kan ikke være med til at give en Lov, hvormed vi give Ministeren en Bemyndigelse til paa egen Haand at forandre Bestemmelser af den Art, som i høi Grad kunne forstyrre et stort Antal Mennefters hele Livsvilkbaar og de Udgifter, de have haat for deres Fremtid ved at gaa ind i Lodsierne. Der er Folk, der have tjent — jeg skulde tage meget feil, hvis jeg ikke kunde sige, — i henved 20 Aar i Lodsens Tjeneste og have for deres sure Flid og Arbejde 5—600 Rd. — det er jo de større Lodsier, denne Bestemmelse gjaelder om — med Udset til i den senere Alder at faae noget Mere. Jeg vilde meget beklage, om denne